

Dor străin

Daniel Vișan-Dimitriu

Sunt singur pe stânca bătută de vânt,
Pe-o coastă abruptă de munte,
Și nu știu ce caut aici, pe Pământ,
Cu simțuri ciudate, din pene veșmânt,
Și pofte sălbatice, crunte.

Sunt rege, sunt vultur, dar nu mi-am dorit
Un corp muritor să mă cheme;
Eram printre stele, o clipă-am murit
Și poate vreun zeu m-a cules și-a dorit
Să zbor în înalturi o vreme.

Trec vagi amintiri ca prin ochiuri de nor,
Ceva pentru-o clipă-mi apare,
Și parcă aș ști ce-am să fiu de-am să mor,
Mi-e frică, dar cred că mai mult îmi e dor
De vechea, eterna mea stare.

Nu știu cine-am fost și de unde-am venit,
Pot numai să-ncerc să-mi închipui
O lume ciudată și-un zbor nesfârșit
Prin spațiul imens și de stele ticsit,
Ocean ce-și agită nisipu-i.

Acum sunt aici și privesc împrejur
Spre lumea ce-alegeri nu-mi lasă.
Sunt mare, sunt rege, sunt falnic, sunt dur,
Dar totuși străin, într-un simplu sejur,
Cu dor nesfârșit de Acasă.